

SALVATORIAANSE HULPACTIE

55ste jaargang, nr. 1 | 1ste kwartaal: januari - maart 2018

OETJE WAUTERS & JOHNNY JORIS VAN VZW DO WELL HELPEN HULPBEHOEVENDE KINDEREN IN MYANMAR

“Het verschil maken voor die kinderen, dat geeft ons zoveel voldoening”

Oetje Wauters en Johnny Joris uit Hasselt zijn de drijvende krachten achter vzw Do Well, een organisatie die hulpbehoevende kinderen in Myanmar uit de ergste nood probeert te helpen. “Ons werk is nooit gedaan”, zeggen Oetje en Johnny. “We zullen ons dan ook zo lang mogelijk blijven inzetten. Het allerbelangrijkste is een goede opleiding voor die kinderen, want dat is de sleutel tot betere toekomstperspectieven.”

John & Oetje (rechtsboven) met een aantal leerlingen en begeleiders

Tientallen jaren geleden al, lang voor er sprake was van de vzw Do Well, doneerden Oetje Wauters en Johnny Joris aan enkele Goede Doelen. Ze organiseerden ook benefietavonden als Hasselt Blues Night, steunden initiatieven als Rock Bujumbura en in Burkina Faso openden ze een kapsalon dat genoeg inkomsten genereert om enkele lokale families in hun basisbehoeften te voorzien. “Toch voelden we nog een leegte”, vertelt Johnny Joris. “Er moest méér mogelijk zijn. Bovendien waren we niet rechtstreeks verbonden met de hulporganisaties, op die manier konden we niet met eigen ogen zien wat het effect was van onze inspanningen. Maar toen we in 2008 onze eerste reis naar het toenmalige Birma – nu Myanmar – ondernamen, veranderde voor ons alles.”

Leven op vuilnisbelten

Johnny en Oetje waren een jaar eerder onder de indruk geraakt van het verhaal van Rik Berger, die in Myanmar een waterput had laten graven voor een dorpje dat zonder water zat. “We beseften dat ook wij zulke initiatieven konden ondernemen”, zegt Oetje, “en het paste binnen ons budget. Dus twijfelden we niet en we

vertrokken naar het Oosten, waar we vervolgens van de ene verbazing in de andere vielen. Enerzijds was er de overweldigende schoonheid en de hartelijkheid van de plaatselijke bevolking, maar we waren ook geschokt door de armoede die we er aantroffen, en ook door het gebrek aan hygiëne en medicatie.” “We konden er met ons verstand niet bij”, vult Johnny aan. “Hoe kon het anno 2008 mogelijk zijn dat mensen in zulke omstandigheden moesten leven, terwijl wij het zo goed hadden? De locals leefden er op vuilnisbelten, sliepen er onder plastic zeilen, de auto's die we er zagen hingen met ijzerdraad aan elkaar... Met andere woorden: er was nog veel werk aan de winkel, dus staken we de handen uit de mouwen. Om te beginnen in een Birmees dorpje.”

Water is levensnoodzakelijk

“De dag van de officiële opening van onze waterput stond het hele dorp in lange rijen aan beide kanten van de weg ons te verwelkomen”, aldus Johnny. “Alle kinderen van het dorp stonden met fonkelende oogjes naar ons – die vreemdelingen – te staren. ‘Eindelijk drinkbaar water in ons dorp’, zagen we ze denken.

'Gedaan met vier kilometer lopen met een waterkruik op ons hoofd.' Want dat was de taak van de vrouwen en kinderen van het dorp. Dit was het startschot voor de vzw Do Well. De naam verwijst naar het eerste project van Oetje en Johnny: de waterput (the well). Do well betekent zoveel als: iets goed doen voor de medemens. En dat deden Oetje en Johnny: ook in het dorpje Amswe, gelegen in de Chin State in Myanmar, voorzagen ze de meer dan tweeduizend inwoners van zuiver drinkwater. Johnny: "Het was mooi om te zien hoe het hele dorp meewerkte aan de waterput en de aanleg van de pijpleidingen vanuit de bergen naar het dorp."

Inspirerende verhalen

Do Well ondersteunt ook de werking van drie weeshuizen, twee in de buurt van Yangon en één in de buurt van Bago. Eén daarvan – waar dertig jongens en meisjes tussen vier en achttien jaar wonen – wordt geleid door Franciscanse zusters. Ze zorgen ervoor dat de kinderen de juiste opleiding krijgen en dat lukt mede door de financiële inspanningen van Do Well, waardoor er twee extra leerkrachten kunnen worden ingezet. En er is ruimte voor extra lessen Engels en Wetenschap, die zijn in de eerste graad nodig om de eindexamens te halen en te kunnen verder studeren.

Oetje: "Aanvankelijk al bedelend. Maar we hebben onmiddellijk geprobeerd daar een eind aan te maken door hen bonen, rijst, look en ajuin voor zes maanden te voorzien. Als ze niet moeten bedelen, komt er tijd vrij om andere dingen te doen, en zo ontstaan er weer opportuniteiten, zoals educatie. We zijn erin geslaagd om met ons budget vier leerkrachten in dienst te nemen voor dit weeshuis, zodat de kinderen goed onderricht krijgen. Onderricht in de Engelse taal wordt erg belangrijk in de toekomst, daar Myanmar zich snel aan het ontwikkelen is na de politieke 'opening' die het land nu kent."

Johnny: "We proberen voor zoveel mogelijk weeshuizen te voorzien in lesmateriaal. En teenslippers, die we elk jaar vervangen. En muskietennetten, want die zijn broodnodig. We hebben ook vermolmde houten vloeren -aangetast door het jaarlijkse regenseizoen- laten vervangen door hardhouten vloeren. Bovendien hebben we die vloeren hoger laten leggen, zodat de kinderen niet meer met natte voeten in de les zitten. In de slaappleatsen sliepen de kinderen onder een deken op het beton, ook daar hebben we houten vloeren laten leggen."

"Er is zoveel gebeurd: infrastructuur aangepast, toiletten hygiënischer gemaakt, afvoerbuizen aangelegd, wasplaatsen vernieuwd, elk kind voorzien van persoonlijk wasgerief, zeep, medicatie, muggennetten..."

Barre omstandigheden

In januari 2017 ontdekten Oetje en Johnny even buiten Yangon een tien jaar oud weeshuis met schoolje. Er verblijven honderdvijftig weeskinderen, en dagelijks lopen er vierhonderd kinderen uit de buurt school. Een boeddhistische zuster en haar jonge, enthousiaste assistente runnen het project met veel liefde, maar er is nog veel hulp nodig. Hulp die Do Well nu probeert te geven. "Ze hadden nog nooit steun gekregen van welke organisatie dan ook en waren dan ook stomverbaasd dat wij hen wilden steunen", vertelt Oetje. "Maar we konden niet anders toen we zagen dat de kinderen er in de meest barre omstandigheden moesten overleven. Daarom hebben we de dringendste noden eerst proberen te lenigen: persoonlijke verzorgingspakketten met tandenborstels, wasmiddelen, slippers, muggennetten. En slaapmatjes, omdat de kinderen er op de grond sliepen. Ook hier hebben we gezorgd dat er voor zes maanden voedsel was – rijst, bonen, droge voeding – zodat er geen tijd meer moest worden verspild met bedelen. Wat de educatie dan weer ten goede komt."

Johnny: "We hebben vier computers geschonken met diverse lespakketten erbij. We hadden ook dvd's van David Attenborough's 'Life on Earth' meegenomen. Het was grappig om te zien hoe ze daarop reageerden: ze hadden nog nooit wilde dieren gezien. (lacht) We hebben ook vier leerkrachten kunnen vergoeden om dit jaar les te geven in Engels en Informatica, en daar komt binnenkort ook nog Chinees bij. De leerkrachten zijn erg gemotiveerd en hebben er alle vertrouwen in dat deze kinderen de volgende jaren zullen doorgroeien naar hogere studiegraden."

Twee zusters met een jaarvoorraad steenkool

Julie hebben dus het gevoel dat jullie met Do Well een verschil maken?

Oetje: "En of, en dat geeft ons bijzonder veel voldoening. Neem nu het dak van de keuken van dit weeshuis: het was totaal lek, tijdens het regenseizoen stroomde het water zo naar binnen. Koken was eigenlijk niet meer mogelijk, en al helemaal niet hygiënisch verantwoord. Als je ervoor kan zorgen dat dit allemaal gerepareerd wordt, krijg je inderdaad het gevoel dat je een verschil maakt voor alle kinderen die er wonen."

Maar het werk is wellicht nooit klaar. Oetje: "Dat kan je wel zeggen. Zo is er nu weer nood aan zonnepanelen, omdat er 's avonds geen elektriciteit is in het weeshuis." **Johnny:** "Daar zullen we onze schouders de volgende jaren moeten onder zetten, want de nood is erg groot. En wat ook altijd belangrijk zal blijven: de educatie van de kinderen. Een goede opleiding is de sleutel tot betere toekomstperspectieven."

Geen twee problemen zijn hetzelfde. Hoe vinden jullie de juiste oplossingen?

Johnny: "Dat kon volgens ons op slechts één manier: door de noden ter plaatse te onderzoeken, da's dan ook onze werkwijze. Elk weeshuis heeft zijn specifieke problemen, zit in

een andere fase, functioneert op een andere snelheid... Daar anticiperen we op, en op die manier hebben we telkens de gepaste hulp kunnen bieden."

Oetje: "Voor de boeddhistische school even buiten Yangon zijn er bijvoorbeeld dringend vier filmprojectoren nodig, zodat alle leerlingen tegelijkertijd naar de educatie-dvd's kunnen kijken. Dat proberen we zo snel mogelijk in orde te krijgen. Ook willen we vier naaimachines aankopen om een naaiatelier uit te bouwen."

Johnny: "Ook hadden we graag een basisatelier opgestart met handwerktuigen voor een basisopleiding in hout en schrijnwerkerij. We willen dit later uitbreiden naar een basisopleiding voor elektriciteit, repareren van elektrische toestellen, loodgieterij enzoverder. Kortom: een kleine technische school waar de kinderen een ambacht kunnen leren om later als zelfstandige aan de slag te kunnen. Daar het onmogelijk is voor arme mensen om een fiets te kopen, willen we ook een klein atelier starten voor het ontwikkelen en bouwen van bamboefietsen die voor iedereen betaalbaar zijn. Op die manier kunnen we een aantal mensen aan een job helpen en zo de ecologie een beetje steunen daar men in de hoofdstad bumper aan bumper rijdt en de mensen hele dagen in de file staan."

Het is duidelijk: jullie kunnen nog wel even doorgaan.

Oetje: (lacht) "Zo is dat. Maar dat kunnen we natuurlijk niet alleen, ook wij hebben hulp nodig. Dus, aan al wie dit leest: weet dat uw giften zeer efficiënt en doeltreffend worden gebruikt."

Johnny: "Wij, maar vooral de kinderen in Myanmar, zullen jullie erg dankbaar zijn! Dankzij jouw bijdragen zullen ook zij een menswaardige toekomst hebben."

Kinderen een mooie en verzekerde toekomst geven, is een heel waardevol initiatief waaraan de Salvatoriaanse Hulpactie altijd graag steun geeft. Zij zelf steunt immers via haar financiële kinderadoptie honderden kinderen in het Zuiden. Vandaar dat wij onze weldoeners graag hun steun vragen voor het project PR17/075 van Oetje en Johnny.

In memoriam P. Romain Minsen

Op 17 november is na een verblijf van één maand in het ziekenhuis, P. Romain Minsen overleden.

Van 1990 tot 2004 was hij directeur van de Salvatoriaanse Hulpactie en Ontwikkelingshulp. Nadien engageerde hij zich als lid van de Raad van Bestuur, totdat hij eind 2016 omwille van gezondheidsredenen zelf om ontslag vroeg.

Als directeur stond hij klaar voor iedereen: personeel, vrijwilligers en natuurlijk zijn missionarissen en ontwikkelingshulpers. Als bestuurslid bleef hij actief op de Hulpactie en ging hij naar de post, bank en kon men steeds weer rekenen op zijn kleindiensten. Tot 2010 was hij ook missieprocurator van de Salvatoriaanse missionarissen van België. Alhoewel zijn voorliefde uitging naar Congo, waar hij zelf jarenlang als missionaris gewerkt had, luisterde hij altijd geboeid en met veel interesse naar de verhalen van mensen, werkzaam in de vele andere Derde Wereldlanden. Zo maakte hij van de Salvatoriaanse Hulpactie een open missiehuis, waar iedereen zich welkom voelde. In dankbaarheid voor alles wat Romain voor onze Salvatoriaanse Hulpactie en Ontwikkelingshulp alsook voor vele mensen betekend heeft, vertrouwen wij hem toe aan de Heer, zijn Heiland, Salvator, die hij heel zijn leven lang trouw gediend heeft als een toegewijde dienstknecht.

Giften aan ons werk zijn aftrekbaar van het belastbare inkomen, wanneer het totaal in een jaar gestort bedrag € 40,- of meer bedraagt. Hiervoor ontvangt u automatisch in februari van volgend jaar een attest. Indien u de gestructureerde mededeling gebruikt die op het overschrijvingsformulier voorgedrukt staat, wordt uw gift **automatisch geboekt voor de projecten, vermeld in dit blad.** Indien uw gift voor een **bepaalde persoon** bestemd is, gelieve de naam of het nummer van deze begunstigde te vermelden. Wanneer u het nummer (ook een gestructureerde mededeling) niet kent, neem dan gerust contact op met het secretariaat! U vergemakkelijkt ons werk, waarvoor dank!

Hebt u er ooit al aan gedacht dat het mogelijk is de Salvatoriaanse Hulpactie als mede-erfgenaar in uw testament op te nemen?

Op die manier kunt u onze misdeelde medemensen in de landen in het Zuiden prachtig steunen. Daartoe is het voldoende in uw testament bij voorbeeld de volgende zin in te lassen: "Aan de Salvatoriaanse Hulpactie v.z.w., 't Lo 47 te 3930 Hamont vermaak ik de som van € ...". De Salvatoriaanse Hulpactie is één van de 100 organisaties die samen de campagne 'testament.be' gelanceerd hebben. Voor meer info, contacteer ons of ga naar www.testament.be.

Er zijn mensen die graag een **persoonlijke tint** willen geven aan hun hulp en precies willen weten wat er met hun geld gebeurt. Dat is hun goed recht. Zij kunnen bij ons terecht via **onze actie kinderadoptie**. Wij raden hen aan **een kind financieel te adopteren**. Met een bijdrage vanaf € 16,50 per maand zorgen zij voor de opvoeding van een kind in een land in ontwikkeling. Zij ontvangen de naam en een foto van het kind en het adres van de missionaris die ervoor zorgt, zodat zij in contact kunnen komen met het kind en zijn familie. Wij weten dat hier misbruiken kunnen ontstaan. Daarom wordt de actie ginder stevig in handen gehouden door een missionaris of ontwikkelingshulp (m/v), die wij altijd persoonlijk kennen en voor wie wij borg staan. Vraag inlichtingen over de werkwijze van deze actie als u er iets voor voelt.

Als uw adres verandert en u graag ons tijdschrift wilt blijven ontvangen, gelieve ons dan uw nieuw adres mee te delen. Hartelijk dank bij voorbaat.

Colofon

Redactie: P. Gerry Gregoor,
Jo Smeets
Lay out: Dirk Oomsels
Foto's: vzw Do Well, archief
Drukkerij: Burocad nv, Peer

Verantwoordelijke uitgever:
Salvatoriaanse Hulpactie
't Lo 47
3930 Hamont
Met kerkelijke goedkeuring

E-mail: info@salvatorhulp.org
Telefoon: 011-44 58 21
Website: www.salvatorhulp.org
IBAN: BE24453101835138
SWIFT: KREDBEBB

